Proletari din toate țările uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII ☆ nr. 41 (497) sîmb. 19 mai 1956 ☆ 4 pag. 15 bani

CLUBUL TINERILOR TURIŞTI

ÎN CURÎND, LA DRUM!

Nebănuite sînt tainele pe care le ascund cărările ținutului natal! Mergi pe albia unui rîu secat, cu malurile prăbușite. Deodată, îți atrage atenția un soi de lut galben, unsuros. Rupi din el bucată cu bucată, îl fărîmi între degete și te întrebi neîncrezător: „Oare poate fi bun la ceva lutul ăsta?" Și, într-o doară, pui o bucățică din el în sacul de excursie.

Abia cînd te întorci în sat îți dai seama că lutul pe care l-ai descoperit e o comoară nepreţuită. Din el, gospodăria colectivă va face cărămizi, cărămizi trainice, necesare atîtor construcții.

Dar nu numai subsolul ținutului natal ascunde comori, ci chiar și solul. In țara noastră trăiesc aproape 10.000 de specii de plante, din care numai cîteva sînt cultivate. Dar cîte plante sălbatice n-ar putea deveni și ele plante de cultură! V-amintiți doar cum a devenit în Uniunea Sovietică coc-sagizul sălbatic o plantă de o foarte mare însemnătate industrială!

Cărările ținutului natal îți călăuzesc pașii spre cunoașterea directă a felului de trai al atîtor viețăți cîte trăiesc în țara noastră. Ruinele cetăților, muzeele, locurile vestitelor bătălii, îți vorbesc despre furtunosul trecut al poporului nostru.

Da, cărările ținutului natal ascund multe și nebănuite taine!

In fiecare vară, în toate colțurile țării pornesc pe cărările ținutului natal mii de pionieri. Ei merg să scoată la iveală, să afle și să cerceteze comorile păstrate de plaiurile care înconjoară satul sau orașul natal. Pentru ca cele aflate sau descoperite de ei să devină cunoscute tuturor pionierilor și școlarilor, redacția gazetei noastre a hotărît ca și în vara aceasta să se deschidă în paginile „Scînteii pionierului" Clubul Tinerilor Turiști. Din Clubul Tinerilor Turiști pot face parte toți acei tineri excursioniști care vor cere redacției să fie trecuți în listele sale.

Clubul Tinerilor Turiști îndeamnă pe toți pionierii și școlarii ca, îndată ce se vor termina examenele de sfîrșit de an, să pornească la cercetarea ținutului natal. Voi, pionieri și școlari din satul Gropile, regiunea Bacău, puteți studia în excursiile voastre minunatul izvor „Borghez" din locul numit Ruptura.

Voi, pionieri și școlari din sudul Moldovei, căutați floarea sălbatică numită **bujorul romînesc**. Planta aceasta nu mai trăiește nicăieri în lume în stare sălbatică decît pe plaiurile noastre. Colecționarea ei va face cinste ierbarului școlii voastre.

Fiecare loc, fiecare cărare vă poate dezvălui taine necercetate încă. Cercetați-le voi! Și, în curînd, la drum, copii!

„SCINTEIA PIONIERULUI"

CÎNTECUL TINERILOR TURIŞTI

Muzcia: GEORGE KLEIN
Text: ELENA DRAGOŞ

Sintem gata de drum
Şi pornim chiar acum
Peste munți, peste cimpii,
Peste ape argintii! (bis)

•

Refren:
Cintec vesel, călăuză să ne fii.
Tu sădește-n drumul nostru bucurii,
Strop de nor, cărarea nu ne-ntunece
Şi pe boltă soarele să lunece,
să lunece.

•

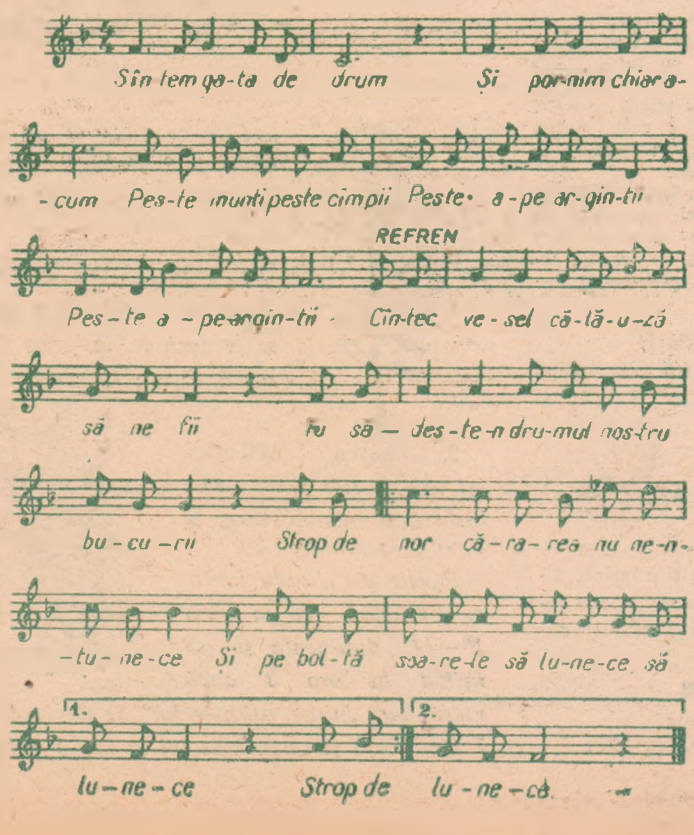
Lanul părcă e rîu,
Ăsta-i aur, nu grîu!
Printre spice, doi lăstuni
Ne tot fac plecăciuni. (bis)

•

Noi sintem geografi,
Botaniști, fotografi;
Drumurile colindăm
Cercetăm și notăm.

•

Patria ce-o iubim
S-o cunoaștem pornim.
Ii străbatem de cu zori
Fiece colțișor. (bis)

O comunicare importantă

Clubul Tinerilor Turiști organizează în vara acestui an un mare concurs sub titlul „Cea mai interesantă însemnare din excursie".

In ce constă acest concurs? Participanții la diferite excursii (de o zi sau de mai multe zile), prin ținutul natal sau pe un itinerariu mai întins, vor trimite redacției „Scînteii pionierului" însemnări însoțite de fotografii, desene, jurnale de zi, despre cele ce au văzut în drumul lor, despre ce au aflat, au descoperit ori au adus cu ei din excursie. Insemnările, desenele, fotografiile cele mai interesante vor fi publicate în gazetă și premiate.

Se vor da premii în diferite obiecte de turism.

Concursul începe la 15 iunie și durează pînă la 15 august.

Trimiteți însemnările voastre pe adresa: „Scînteia pionierului" — Casa Scînteii — București.

Pe plic puneți neapărat mențiunea: „Pentru Concursul Clubului Tinerilor Turiști".

O expediție de alpiniști? ...de geologi? Nici una nici alta Sînt tinerii turiști în plină acțiune.

Doctorii din flori

Pe cîmpiile, pe dealurile şi munţii patriei noastre cresc tot soiul de plante pe care medicina le foloseşte pentru apărarea sănătăţii oamenilor.

Tineri turişti, stringeţi şi voi asemenea plante în timpul excursiilor.

Una din cele mai cunoscute este **muşeţelul.** Cunoaşteţi toţi floarea de muşeţel. Parfumul ei puternic şi plăcut înmiresmează aerul. Mică, delicată, floarea de muşeţel are partea de mijloc boltită în sus ca o căciulă, iar petalele albe şi mici se răsfring de jur împrejur ca la floarea soarelui. Florile de muşeţel se string numai pe timp frumos; dacă vremea e umedă, mucegăiesc. Muşeţelul se usucă apoi în poduri curate, întinzîndu-i-se florile pe hirtii, în strat subţire.

Prin locuri nisipoase, în lanuri de griu şi pirloage creşte **macul de cîmp.** Stringeţi doar petalele acestei flori şi apoi puneţi-le la uscat una cîte una.

Cei ce veţi străbate pădurile din regiunile de munte veţi găsi **arnica.** Planta aceasta creşte înaltă de 20 pînă la 60 cm. şi are floarea galbenă. Florile de arnică se recoltează numai cînd sînt boboci sau cînd încep să se deschidă. După recoltare, petalele se întind una cîte una şi se pun la uscat.

Copii, adunaţi aceste flori în cantităţi cît mai mari.

Direcţia generală de stringere a plantelor medicinale

Clubul tineril[...]

• „De-a lungul Bistriţei se înşiră ca mărgelele fabrici de cherestea, hîrtie şi celuloză care folosesc ca materie primă lemnul adus cu plutele pe Bistriţa" — ne scrie pionierul Petrescu Petru din Piatra Neamţ.

Aşa că pionierii din acest oraş vor putea urmări în vacanţă drumul lemnului din pădure şi prelucrarea lui.

Pionieri ş[...]
t[...]

Înscrieţi-vă în Club[...]
trimiteţi redacţiei scrisori[...]
voastre de excursii, itiner[...]
Înscrierile în listele [...]
în ordinea sosirii scrisori[...]
Oare care unitate d[...]

Cercetînd flora ţării

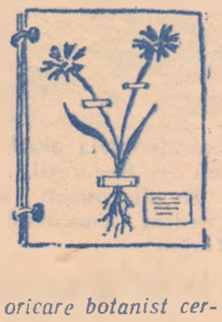
Tuturor ne plac frumoasele podoabe ale pămîntului — plantele. Şi cîtă bucurie simţi atunci cînd, admirînd o floare, cunoşti şi multe amănunte în legătură cu ea, îi ştii numele, cunoşti caracteristicile încrengăturii din care face parte.

Ei, dar ca să ajungi cîndva un cunoscător al botanicii, trebuie să ştii de pe acum, tinere turist, să faci muncă de cercetare. Fă-ţi cîte un ierbar cu flora specifică fiecărei regiuni prin care treci. Ca să întocmeşti un ierbar interesant, trebuie să fii seama de mai multe lucruri:

Plantele alese trebuie să prezinte caracterele cele mai importante după care să le poţi recunoaşte şi determina. De exemplu salcia: ea este o plantă lemnoasă. Vei putea pune la presat numai ramuri cu mîţişori (flori masculine şi feminine), iar ceva mai tîrziu, după apariţia frunzelor, vei pune la presat ramuri cu frunze şi fructe.

Plantele ierboase le vei culege cu rădăcină, tulpină frunze şi flori, apoi le vei pune la presat chiar în timpul excursiei. Pentru asta trebuie să ai două cartoane de 45/30 cm., două chingi lungi cu care să legi pachetul, hîrtie sugativă sau ziare şi un cuţit sau un replantator. Hîrtia în care stau plantele la presat trebuie schimbată des, ca să nu mucegăiască sau să se înnegrească.

Mai departe, cum să le aşezi în ierbar ştii şi tu. Neapărat, trebuie să pui alături de numele plantei şi regiunea în care ai găsit-o.

Dacă ierbarele tale vor fi bine alcătuite, ele vor contribui la opera de recunoaştere şi inventariere a plantelor care constituie vegetaţia ţării noastre.

Aşa îşi începe munca oricare botanist cercetător.

asist. L. LUNGU şi A. POPESCU
de la Institutul Botanic Bucureşti

Pe locuri străvechi

In excursiile pe care le faceţi tineri turişti, aveţi prilejul să cunoaşteţi şi meleagurile ţinutului vostru natal cu tot pitorescul, cu toate bogăţiile lui. Aveţi prilejul să cunoaşteţi locuri şi monumente istorice, mărturii ale trecutului. Unii dintre voi vă veţi afla poate, pe locurile unde odinioară s-au dat bătălii mari, ca de pildă, la Vaslui sau Călugăreni. Observaţi cu atenţie terenul, întotdeauna potrivit cu o tactică specială de luptă folosită de romîni pentru a putea învinge cu forţele lor mici duşmanul mult mai numeros.

Cercetaţi ruinele unor cetăţi ca Suceava, Poenari, Tîrgovişte, Hunedoara. Incercaţi să le schiţaţi în carnetele voastre. Fiţi atenţi la aşezarea lor, mai totdeauna pe stîncă, pe dealuri, înconjurate de şanţuri, de ape sau de pereţi abrupţi. In însemnările voastre treceţi materialul din care au fost construite: piatră, cărămidă sau lemn, turnurile de strajă şi de apărare, punţile suspendate, podurile, închisorile şi curţile interioare.

Nu veţi trece, desigur, pe lîngă palate şi curţi domneşti ca Mogoşoaia, Potlogi, Cîmpulung şi altele, fără să vă fi oprit să le vizitaţi. Cîte lucruri interesante veţi afla cercetînd arhitectura, ornamentaţia, împărţirea încăperilor şi mobilierul lor!

Tot atît de interesant este să vizitezi mînăstiri şi biserici ca Tismana, Cozia, Suceviţa. Să studiezi stilul construcţiei lor, pictura, costumele de epocă, odoarele vechi, muzeele mînăstireşti care păstrează documente, vechi manuscrise, portrete.

De la cei ce trăiesc în preajma acestor ţinuturi cu trecut istoric bogat, puteţi afla multe lucruri noi. La o clacă, sau stînd de vorbă cu vreun unchieş, veţi auzi unele legende poate necunoscute încă.

O altă îndeletnicire care, desigur, vă place, este să observaţi motivele ornamentale specifice regiunii şi unele obiecte folosite în gospodăriile oamenilor. Desenaţi toate acestea, notaţi-vă în carnetele de turişti toate observaţiile voastre.

Mioc DAMASCHIN
Institutul de Istorie
al Academiei R.P.R.

N-aţi ştiut? Meşterul „Ştie tot" e pasionat turist. Şi cine n-ar vrea să-l aibă tovarăş de drum? Cu el nu rămîi flămînd nici în mijlocul pădurii, nu te rătăceşti nici pe potecile cele mai întortochiate, îţi socoteşte dintr-o ochire cît mai e pînă la locul de popas, care se vede departe, în zare. Dar el nu-i egoist. Iată, vă spune cîteva din secretele lui.

PRINZ IN PĂDURE

Cu merinde de acasă, toţi ştiţi să întindeţi o masă în pădure. Ce faceţi însă cînd nu mai aveţi în traistă decît sare şi pîine? Un prînz şi mai bun: peşte la frigare sau ciuperci fripte şi fructe.

Peşte la frigare sau ciuperci fripte. Frigeţi peştii mici îndată ce veniţi de la pescuit. Infigeţi în peştişorul necurăţat un beţişor şi învîrtiţi-l deasupra focului sau deasupra unor cărbuni aprinşi pînă cînd solzii şi aripioarele se ard puţin şi încep să se desfacă. Atunci se desprinde uşor pielea cu solzi cu tot. Scoateţi apoi măruntaiele şi săraţi-l.

Ciupercile se frig tot la fel. După

ce le-aţi cules cu toată atenţia ca nici una dintre ele să nu fie otrăvitoare, înfigeţi-le în ţăpuşe, săraţi-le şi frigeţi-le la căldura cărbunilor.

Fructe mai gustoase şi mai parfumate decît smeura şi fragii e greu să-ţi închipui. Şi pe acestea le găsiţi în pădure la tot pasul. Culegeţi-le.

ŞTIŢI S[...]
D[...]
SĂ APRE[...]
[...]

Fiţi atenţ[...] de reper înt[...] turile, încru[...] rile lui. Pe [...] căutaţi să [...] 6—8 puncte [...] te înalţi, cu[...]

Manualul viu

Minunate sînt priveliştile ce le întîlneşti în timpul unei excursii. După un urcuş greu, printre poteci umbrite de desişul brazilor, te trezeşti într-o poiană smălţuită de coloritul viu al florilor. Mai departe, trebuie să mergi cu multă luare aminte, căci grohotişul pe care păşeşti îţi fuge de sub picioare. Priveşti ceva mai sus. Muntele de piatră a luat forma unei bolţi uriaşe. Dar cîte nu întîlneşti în calea ta? Ape ce aleargă înspumate pe coastă de munte, peşteri, cascade, Delta minunată a Dunării şi cîte şi mai cîte.

Dar, te-ai întrebat tu, tinere turist, cărui fenomen se datoreşte formarea fiecăruia din aceste colţuri ale naturii?

Trecînd peste povîrnişul acela de grohotiş, ce-ţi pare un munte întreg de bolovani, caută să afli şi să-ţi explici care este cauza ce a dat naştere acestui fenomen şi înseamnă-ţi în caietul tău de turist. Dacă ai încerca să urmăreşti firul unei ape, ai afla multe lucruri interesante, te-ai găsi în faţa multor surprize. Iată, firul subţirel, cu glasul şopotitor, s-a înfrăţit cu firele altor ape şi-a devenit undă clocotitoare. Deodată, surpriză... apa se prăbuşeşte cu zgomot de la înălţimea de unde se află, formînd o cascadă, pentru ca apoi să-şi urmeze cursul liniştită. De ce s-a prăvălit apa tocmai în acel loc şi nu în altul? Caută să afli răspuns şi la această întrebare şi apoi înseamnă-ţi constatările în carnetul tău de turist.

Dar lunca ai cercetat-o vreodată? Acolo poţi afla multe lucruri interesante în legătură cu structura solului. Nu-ţi rămîne, tinere turist, decît să observi toate aceste fenomene, să le cercetezi şi să comunici observaţiile tale mai departe.

Ion IORDAN
cercetător ştiinţific
Institutul de Cercetări Geografice

Pentru muzeul şcolii

Deşi multe animale se întîlnesc în toate regiunile ţării — de la mare pînă sus, la munte — totuşi fiecare regiune, după aspectul ei geografic (baltă, cîmpie, deal sau munte), are specificul ei. In toate aceste locuri găsim şi animale deosebite, care nu se întîlnesc în celelalte regiuni.

Pentru a le putea recunoaşte, mai întîi citiţi cît mai mult despre viaţa lor — cum se zice, — trebuie să vă documentaţi. Apoi, pornind în excursiile voastre, vă va fi mai uşor să le recunoaşteţi.

Iepurele sălbatic — bine cunoscut — trăieşte şi pe cîmp şi în pădure. In pădure, seara cînd se lasă amurgul, stă liniştit şi nemişcat lîngă o tufă, lîngă un copac sau iese tiptil spre cîmp, în căutarea hranei. Dacă în jur e linişte, va apărea şi vulpea, apoi în zbor — ciufii de pădure (bufniţele), cu zborul neauzit datorit penelor mari.

In vîrful brazilor, scoţînd seminţele din conuri, se poate întîlni forfecuţa — pasăre colorată roşcat, dacă e mascul sau gălbui, dacă e femelă şi puţin mai mare ca vrabia. Forfecuţa are ciocul ca o foarfecă anume adaptat pentru scoaterea seminţelor din conuri.

In scorburile diferiţilor copaci au cuiburi ciocănitorile şi piţigoii ori alte păsări ca ţoiul şi vîrtecapul, (numit aşa pentru că îşi roteşte mereu capul cînd e deranjat, sîsîind ca un şarpe).

Acestea sînt cîteva animale şi păsări pe care le găsiţi la munte. La deal, pe şesuri şi mai ales în mare, veţi găsi cu totul alte specii.

In tuburi şi borcănaşe de sticlă cu spirt (sau soluţie de formalină 4%) veţi putea aduna multe animale mărunte, pe care să le păstraţi apoi în muzeul şcolar.

Nu uitaţi să notaţi tot ce vedeţi, exact aşa cum aţi observat. De asemeni, nu uitaţi să faceţi pentru fiecare animal cîte un „act de naştere" ca piesă de muzeu — scriind locul şi data unde a fost găsit, precum şi numele celui ce l-a găsit.

Aurel PAPADOPOL
biolog, Şef de secţie — Muzeul Gr. Antipa
Bucureşti

Cît este ceasul?

Eşti pe cîmp şi n-ai ce[...] Oare cît o fi ora? Uită-te [...] jurul tău şi plantele te vor [...]juta.

1. Vulturica umbeliferă *deschide florile la 6 dimine[...] şi le închide la ora 5 du[...] masă.*

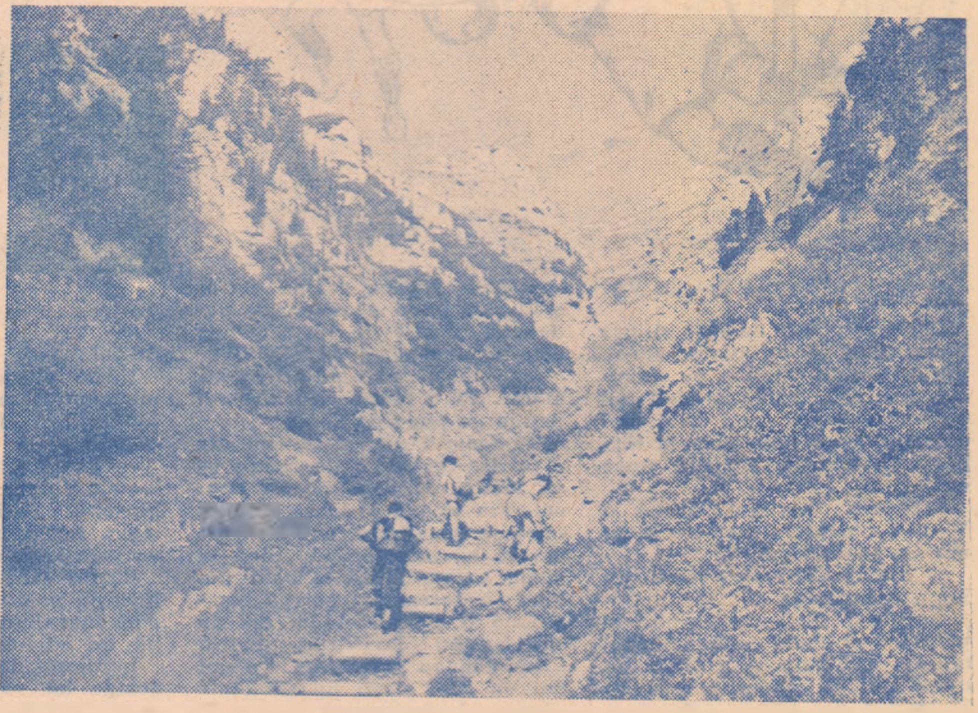

2. Cicoarea sălbatică *îşi ţine florile toată ziua închise şi numai seara, la 5, şi le deschide.*

Florile de „hrana vacii" se deschid pe la ora 10—11 dimineaţa şi se închid la ora 3 după masă, iar „barba călugărului" se deschide la o[...] 7 dimineaţa şi se închide tot la ora 3 după mas[...]

...turişti

Minunaţi şi plini de pitoresc sînt munţii patriei noastre. Valea Prahovei, Cheile Bicazului, Rarăul, Negoiul, Peştera Ialomicioara, Dîmbovicioara..., sînt numai cîteva din sutele de locuri ce merită toată atenţia excursioniştilor vîrstnici şi tineri.

Fotografia reprezintă un moment din timpul ascensiunii Văii Jepilor...

● Pioniera Luminiţa Ungureanu, din Deva, ne scrie că în vacanţa din acest an, are de gînd să petreacă cîteva zile sus, la cetatea din oraş, unde va schiţa în creion porţile exterioare, intrarea în tunel, curtea interioară.

Nu va uita să studieze şi materialul întrebuinţat în construcţiile de interior.

● Baia de Fier este o comună frumoasă, aşezată la poalele Paringului. La marginea ei coboară, şerpuind printre munţi, Olteţul. Tot pe aici se află bătrîna peşteră a „muierilor", declarată monument al naturii şi care este studiată de numeroşi geologi. Dar tainele acestei peşteri le vor afla şi „geologii" mai mici din sat — pionierii.

● Horvath Augustin a aflat de la tatăl său că satul Ormeniş cu 300 de ani în urmă, era aproape de Mureş. Dar, cu prilejul luptei de la Mirăslău, el a fost distrus. Oamenii s-au refugiat spre valea unde se află satul acum. Cercetarea istoriei vechiului Ormeniş va prilejui pionierilor o activitate deosebit de interesantă.

● Fele Constantin din Măluşteni, regiunea Iaşi, ne comunică: „La marginea satului nostru se află o rîpă numită „rîpa Romînesei". In această rîpă s-au găsit scoici pietrificate şi schelete de animale uriaşe care dovedesc că în timpurile străvechi au existat pe aceste locuri animale".

N-ar fi de mirare ca pionierii de aici să descopere în vara aceasta un uriaş colţ de... mamut.

...ri, tineri

...Turişti. Pentru aceasta,
...ătaţi care sînt planurile
... le veţi străbate.
...rilor Turişti se vor face

...ţi prima înscrisă?

...ŞTEŢI
...IŢELE

...unctele
...a coti-
...nifică-
...—3 km.
... puţin
...ci foar-
...me ne-

obişnuite, fîntîni şi altele). Puteţi să vă însemnaţi drumul făcînd şi o serie de semne: într-un loc rupeţi o rămurică, într-altul legaţi capetele a două crenguţe subţiri, dincolo smulgeţi o bucată de muşchi de pe copac. La întoarcere toate acestea vă vor ajuta să recunoaşteţi drumul.

Vreţi să ştiţi cîţi metri sînt pînă la ţintă?

Ţineţi minte că omul vede deobicei (pe teren drept, de şes):

Turla unei biserici, de la 16—20 km.

O moară de vînt, de la 11 km.

Un sat, de la 9 km.

O casă singuratică, de la 5 km.

Ferestrele caselor, de la 4 km.

Copaci şi oameni izolaţi, de la 2 km.

Feţele oamenilor, de la 160 m.

Ochii, de la 60 m.

Lumina lanternei de buzunar, de la 1,5 km.

Ţigara aprinsă, de la 0,5 km.

Ţineţi seama că seara, sau pe timp de ceaţă distanţele par mai mari decît în zilele luminoase.

Dacă vreţi să aflaţi aproximativ cît de înalte sînt unele obiecte, cum este, de pildă, un copac pe care vreţi să-l tăiaţi şi să-l răsturnaţi ca punte peste rîu, măsuraţi-l comparativ cu alte obiecte din jur. Se ştie că:

Inălţimea unui vagon de cale ferată este de 3,5 m.

Inălţimea unui canton de cale ferată este de 4 m.

Inălţimea medie a unei păduri este de 6 m.

Inălţimea unui stîlp de telegraf este de 6—10 m.

Atenţiune, atenţiune!

Aici postul de radio „TURISTUL". Dăm legătura cu reporterul nostru special trimis la Şcoala de 7 ani nr. 2 Sebeş.

...Dragi ascultători, pînă la ora aceasta în curtea şcolii au sosit 25—30 de pionieri, gata de plecare într-o excursie de cercetare a ţinutului natal. Itinerariul excursiei n-am reuşit încă să-l aflu.

Pioniera Tincu Elena, foarte bună la ştiinţele naturii în timpul anului, şi-a luat cu ea un ierbar uriaş, pe care-l ţine la subţioară şi-l arată mîndră celor prezenţi. N-ar vrea să-i scape nici o plantă găsită pe drum; pe toate le-ar strînge în ierbarul ei.., ceea ce nu prea cred să reuşească... In orice caz, o bună parte din ele tot o să culeagă.

In momentul de faţă, pe poarta şcolii intră Elena Munteanu şi Opincar Dorin. Ambii duc cu ei unelte necesare executării unor mici săpături, — cu caracter arheologic, bineînţeles, — săpături ce vor fi executate pe parcursul itinerariului.

Şi, fiindcă veni vorba de itinerariu, tocmai acum l-am aflat şi eu: oraşul Sebeş — Petreşti (cu cetatea) — Valea rîului Sebeş *— Săsciori (cu cetatea). Aci se vor opri, vor sta cîteva ore şi se vor întoarce cu un camion dat de muncitorii fabricii de hîrtie Petreşti.*

Relatări de pe parcursul itinerariului voi transmite în viitoarea emisiune, care va avea loc...

...In timpul vacanţei, cînd într-adevăr tinerii turişti din Sebeş vor face această excursie.

Prin împrejurimi

Era o duminică însorită de aprilie. Insoţiţi de tovarăşul profesor, am pornit să cercetăm împrejurimile satului nostru. Primul popas l-am făcut pe locul vechii aşezări a tîrgului Urdeşti. Cîteva hîrburi, bucăţi de lut galben, bătut, pe care le-am găsit sub pămînt, ne-au vorbit despre existenţa vechiului tîrg. Apoi am urmărit o porţiune din „drumul Brăilei" — denumire dată drumului şi azi.

— Pe drumul acesta, cu multe sute de ani în urmă, negustorii din Brăila îşi duceau marfa cu chervanele pînă în nordul Moldovei — ne spuse tovarăşul profesor.

Am ajuns pînă în satul Popeni. Un sat mic, care nu are mai mult de 15 case. Şi nu mică ne-a fost mirarea cînd tovarăşul profesor ne-a spus că acum 300—400 de ani. Popenii era o aşezare bogată şi întinsă. Dar în secolul al XIX-lea satul a dispărut. După bănuielile bătrînilor, a fost lovit de ciumă. Pustiu a rămas locul acesta pînă în anul 1921, cînd vatra satului a prins din nou viaţă. Nişte colonişti din Lipovăţ-Vaslui, au început să-şi construiască aici case şi noua aşezare a primit tot numele de Popeni.

Am mai văzut şi ruinele unui dig care a fost lucrat de iobagii hatmanului Cerchez, în vederea amenajării unui iaz pentru peşti.

Mica noastră expediţie ne-a plăcut mult şi ne-a trezit interesul de a cerceta şi alte locuri în timpul acestei vacanţe.

Silvica IOVU

cl. a VI-a Şcoala de 7 ani — comuna Giurcani raionul Murgeni reg. Iaşi

...um va fi vremea?

...oada calului. *Dacă dimineaţa rupi florile in-...e ale unei plante tinere şi ele sînt bogate în ...easta prevesteşte o zi însorită.*

...aprifoiul. *Cu 15—20 de ore înainte de ploaie, ... acestei plante se întăreşte simţitor. Pe timp ...s planta nu miroase deloc.*

...Feriga. *Frunzele ferigii încolăcite prevestesc ...ălduros şi însorit.*

...lcîmul galben. *Inainte de vreme urîtă, albinele ...în jurul salcîmului şi pe florile lui. Lipsa al-... veseşte vreme frumoasă.*

Amintiri din ultima excursie...

Părăsisem de mult meleagurile Avrigului. Trenul şerpuia acum de-a lungul vijeliosului Olt şi, aşa cum se tîra pufăind din greu printre munţii prăpăstioşi, părea o şopîrlă uriaşă din vremi uitate.

In vagonul nostru era numai veselie. Aveam oaspeţi dragi printre noi: cîţiva foşti elevi ai şcolii, absolvenţi de cîţiva ani, dar care n-au putut rezista ispitei şi mai ales imboldului plăcutelor amintiri din anii de şcoală şi ne-au urmat în călătorie. Acum, înconjuraţi de pionieri, istoriseau întîmplări hazlii din excursiile făcute de ei în anii trecuţi...

Nici n-am băgat de seamă cînd a ajuns trenul la Călimăneşti. Mi-amintesc doar atît că, pînă tîrziu în noapte, ascultasem istorisirile oaspeţilor, povestisem şi noi la rîndu-ne cîte ceva, apoi adormisem care mai de care pe locurile noastre. Aşa că ne-am trezit abia atunci cînd cei doi „ieniceri" ne gîdilau tălpile cu vîrful lănciilor: „Sculaţi, c-a sosit Călimăneştii!..." — strigau ei.

Cei doi „ieniceri" nu erau închipuiri din visul vreunia dintre noi, ci pur şi simplu cei doi elevi de serviciu. La plecare din Avrig, luasem cu noi şi două coifuri de ieniceri turci, purtate acum de pionierii de serviciu.

...La Călimăneşti n-am zăbovit prea mult. Am vizitat staţiunea apoi am pornit-o spre Cozia. Mulţi dintre noi erau aşa de dornici să viziteze mănăstirea zidită de Mircea cel Bătrîn pe malul Oltului, încît li se părea că mergeam prea încet.

Pe drum, Moghiş Nicolai îl rugă pe tovarăşul Pietraru, absolvent al şcolii în 1950, să-i mai povestească — pentru a cîta oară?! — cîte ceva din istoria Coziei...

Am ajuns sus, la Cozia, către vremea amiezii. Obosisem niţel, dar „truda" noastră a fost răsplătită din plin. Cozia era atît de frumoasă, atît de pitoresc aşezată!

Un ghid şi tovarăşa Fotescu, profesoară de istorie şi conducătoare a excursiei, ne-au povestit tot timpul legende legate de istoria mănăstirii, de vizitatorii ei de odinioară. Ne-au vorbit şi de Grigore Alexandrescu, de impresiile acestuia, împărtăşite cu atita căldură şi sinceritate în poezia „Umbra lui Mircea la Cozia"...

Tinerii istorici, aşa cum făceau pretutindeni, sondară şi aici terenul în căutarea de mărturii ale trecutului îndepărtat. Dar în afara cîtorva obiecte de mai mică importanţă, nu găsiră nimic. Naturaliştii însă îşi completară ierbarele cu plante nu tocmai des întîlnite.

Unii făcură chiar o expediţie pe malul prăpăstios al Oltului, de pe urma căreia se aleseră cu specii deosebite de plante care trăiesc numai prin crăpăturile stîncilor sau prin locuri mai stinghere...

Prînzul l-am servit într-o poieniţă care ne-a fermecat pe toţi nu numai prin răcoarea ei binefăcătoare, dar şi prin

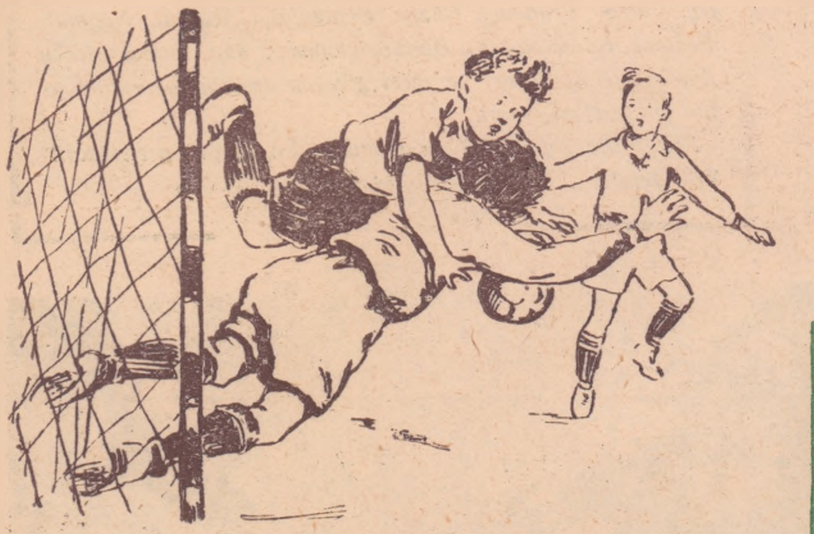
mulţimea păsărelelor care ciripeau cu miile prin preajma locurilor. Jocurile ce-au urmat ne-au făcut să ne simţim şi mai bine, încît, pînă în cele din urmă, poieniţa răsună de cîntecele noastre pionereşti.

Cînd am revenit în staţiune, soarele mai scălda încă Călimăneştii într-un potop de raze aurii. Ne-am îndreptat spre gară, unde ne aştepta vagonul special.

Alte 22 de obiective ale excursiei noastre de 14 zile ne aşteptau...

Emil EMANOIL

Gică-mic și Gică-mare

de Alexandru Zotta

— Hai, tu Vir-gil! Hai, tu Virgil!...

Deslănțuit, cu buzele strînse încăpățînat și cu părul vîlvoi, Virgil înainta vijelios pe extrema dreaptă. Driblă la rînd trei adversari, pasă scurt unui coechipier, trecu între timp în fața porții și reprimind mingea, trase cu putere.

Gică-mic, portarul clasei a VI-a, îi plonja la picioare și amîndoi se rostogoliră.

— Bravo, Gică-mic! răcni galeria, entuziasmată.

Ochii lui Gică-mic sclipiră și pieptul i se umflă de bucuria izbînzii. Cu mingea în brațe, se ridică fericit. Acum, în minutul 85, scorul era tot de 1-0 în favoarea echipei sale. Dar curajosul portar se încruntă; Virgil încă se afla la pămînt, zvîrcolindu-se. Odată cu fluieratul îngrijorat al arbitrului și cu murmurele revoltate ale galeriei, Gică-mic se aplecă asupra celui de jos.

— L-a faultat în careu! strigară cei ce țineau cu echipa, pare-se, învinsă.

Arbitrul, care urmărise faza de aproape, ridică încurcat din umeri; el nu-l zărise pe Gică-mic lovindu-l pe Virgil. Insă acesta din urmă se ridică trudnic și gemu:

— In stomac... cu pumnul... m-a lovit intenționat cu pumnul în stomac!

— Nu-i adevărat, vă dau cuvîntul meu! protestă sincer Gică-mic în mijlocul jucătorilor și spectatorilor care făcuseră roată în jurul celor trei.

— Cred că Gică-mic are dreptate, interveni arbitrul.

— Îi ții parte fiindcă e fratele tău! îi aruncă cineva care avu însă grijă să nu-și arate chipul privirilor lui Gică-mare.

Gică-mare, fratele lui Gică-mic și în același timp instructorul de detașament al clasei a VI-a, se înroși pînă în vîrful urechilor. Vru să răspundă indignat, dar se răsgîndi. Işi mușcă buza de jos și cu un glas nefiresc de puternic, strigă:

— Bine. Atunci, echipa clasei a VI-a va primi o lovitură de pedeapsă de la 11 m, iar Gică-mic este eliminat din joc!

Spusele lui Gică-mare fură urmate de o liniște neobișnuită pentru un teren de sport.

Gică-mic îi aruncă fratelui său o privire încărcată de reproș și, cu lacrimi în ochi, părăsi terenul. Vru să plece acasă, dar se întoarse din stradă; nu-l lăsa inima să nu urmărească pînă la sfîrșit soarta meciului care trebuia să desemneze echipa campioană a școlii. De doi ani de zile, echipa lui Virgil dintr-a VII-a deținea acest titlu. De doi ani de zile, clasa lui Gică-mic năzuia să cucerească și ea măcar odată campionatul. Și iată că tocmai acum, cînd aproape cîștigase finala, Gică-mic era eliminat din joc și în poarta echipei sale se trăgea o lovitură de la 11 m!

„Nu l-am lovit pe Virgil! Nu l-am lovit pe Virgil!" își repeta în gînd Gică-mic, simțindu-se împovărat de bănuielile tuturor.

Suspinînd, băiatul își văzu coechipierii dîndu-se resemnați deoparte, în timp ce fundașul Năică, devenit acum portarul clasei a VI-a, măsura cu pasul distanța de 11 m. străduindu-se desnădăjduit să pășească cît mai larg.

— Măi, tu, Gică-mic...

Băiatul întoarse capul spre stînga; Virgil răsărise lîngă el.

— Poate că Năică apără... își dădu cu părerea Virgil, deși Gică-mic nu se arăta dornic să o afle. Voi, ăștia dintr-a VI-a, ați avut o apărare bună întotdeauna, ce e drept e drept.

Gică-mic îl măsură cu deosebită atenție din cap pînă-n picioare și nu-i răspunse. Ce să-i mai răspundă? Oftă înciudat și privi către punctul de bătaie al loviturii de pedeapsă. Unul dintre atacanții clasei a VII-a, Ilie, tocmai își lua avînt. O goană scurtă... un șut puternic... gol!

Scorul: 1—1.

Năică plonjase disperat, dar mingea fusese trasă la „păianjen", adică într-un colț de sus al porții.

— Putea totuși să apere... comentă Virgil. N-a știut să se plaseze. Tu l-ai fi apărat, sînt sigur. Acum, mă duc; meciul se va juca în prelungire.

Rămas singur, Gică-mic își încleștă palmele pe bara de fier care înconjura terenul. „L-am lovit, ori nu l-am lovit?"

Îngrijorat, își dădu seama că echipa lui, rămasă în zece oameni, juca din ce în ce mai descurajată. Emoționați de întorsătura meciului, temători, supărați pe Gică-mic, cei dintr-a VI-a se încurcau în minge de parcă pentru prima dată puneau piciorul pe ea. In situația asta, nu le fu greu celor dintr-a VII-a să marcheze încă un gol și meciul din finala campionatului pe școală se termină cu 2-1 în favoarea clasei a VII-a.

*

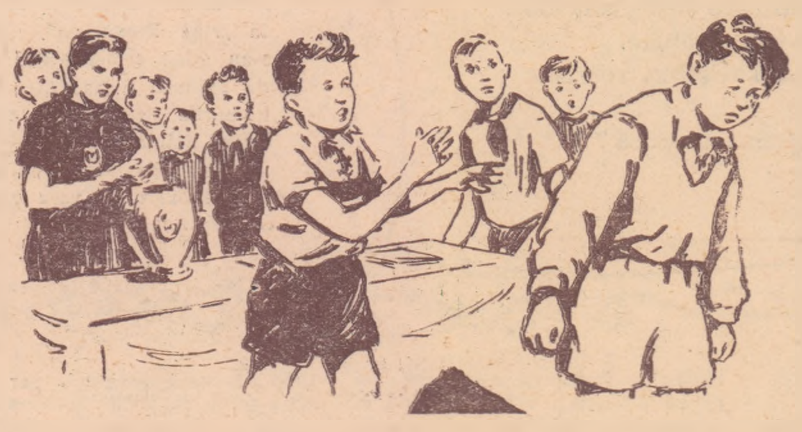
După meci spectatorii invadară terenul felicitîndu-i pe învingători. Apoi, toată lumea se adună împrejurul mesei, care, acoperită cu o față de mătase roșie, răsărise în mijlocul terenului, purtînd pe ea o mulțime de buchete de flori și o cupă strălucitoare.

Se făcu liniște.

Gică-mare luă cuvîntul:

— Clasa a VII-a a cucerit campionatul. Jucătorii echipei sale au dat dovadă de multă perseverență și de o bună pregătire. S-a evidențiat în mod deosebit centrul atacant — Virgil. Il felicit.

Ultimele cuvinte, Gică-mare le rosti cu o intonație aparte, tărăgănat și accentuînd separat fiecare silabă; o intonație care dădu tuturor de gîndit.

Pentru o clipă, Gică-mare se opri, ca și cum ar fi cumpănit dacă trebuie ori nu să spună ceea ce mai avea de spus. Întîlni privirile lui Virgil, care însă își plecă deîndată capul, arătînd o mare grijă pentru un șiret desfăcut. Apoi, zări chipul lui Gică-mic care-l privi necăjit, dar fără să clipească, aplecîndu-și ușor capul spre umăr.

Gică-mare se hotărî să urmeze și continuă cu aceeași intonație ciudată:

— Despre clasa a VI-a, ce pot să vorbesc? A fost la un pas de victorie însă Gică-mic, jucînd necinstit, a stricat totul. Pentru faptul că l-a lovit intenționat și într-un chip laș pe Virgil, eu propun să fie exclus din echipa clasei pe timp de trei luni! Și-acum, Virgil, căpitanul echipei campioane, să vie și să primească pentru a treia oară cupa!

Izbucniră aplauze.

— Nu eu... de ce eu?... S-o primească altul... se bîlbîi Virgil. Ilie, du-te tu!

Dar toți îl împinseră de la spate și, fără voie, Virgil se trezi în fața lui Gică-mare. Cînd simți în palmă răcoarea plăcută a metalului, zări chipul posomorît al lui Gică-mic care tocmai părăsea terenul.

Lui Virgil i se făcu deodată foarte cald. Răsuflă grăbit. Aplauzele celor din jur îl stinghereau, îl loveau, nu le mai putea asculta. Ii venea să intre în pămînt. Strigă pe neașteptate:

— Gică-mic, stai!

In mijlocul tăcerii generale, Gică-mic se opri, se întoarse și rămase în loc, întrebător.

Virgil îl privi speriat; parcă uitase că îl chemase el, el însuși! Parcă-i părea rău că o făcuse...

— Ce-i, Virgile? răsună liniștit, fără vreo intonație deosebită, glasul lui Gică-mare. Te-ai schimbat la față...

— Nu m-a lovit intenționat! Nu m-a lovit deloc! M-am prefăcut lovit, pentru că mi-a fost teamă că pierdem meciul. Gata, faceți acum ce vreți, dar meciul trebuie anulat, auziți voi? Anulat și rejucat!

Mingea la căpitan

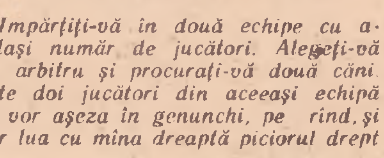
La acest joc participă mai multe echipe. Fiecare echipă va fi formată din cel mult 10 copii. Echipa își alege un căpitan care trebuie să fie cel mai sprinten jucător și să știe cel mai bine să arunce și să primească mingea. El iese cu 6-7 pași în față, iar ceilalți jucători, făcînd numărătoarea între ei de la 1 la 10, se aliniază la un interval de 2 pași unul de altul. Ei își marchează apoi în jur cîte un cerc cu un diametru de o jumătate de metru.

Căpitanul fiecărei echipe ia în mînă o minge de basket sau volei. Conducătorul jocului dă semnalul și întrecerea începe. Fiecare dintre căpitani aruncă mingea primului jucător din echipa sa, acesta o prinde și o aruncă înapoi căpitanului. După aceasta căpitanul aruncă mingea celui de al doilea jucător, celui de al treilea și așa mai departe. Iar cînd ultimul jucător din stînga prinde mingea, el fuge cu ea în mînă pînă la primul jucător de la capătul rîndului și-i ocupă locul. In acelaș moment, ceilalți jucători se mută cu un cerc spre stînga. Jucătorul care a ajuns cu mingea pe primul loc o aruncă căpitanului și jocul continuă ca și înainte. Participantul care se va găsi ultimul în șir va fugi mereu pe primul loc de la flancul drept, pînă cînd toți jucătorii se vor afla iarăși la locurile de pornire. In momentul în care căpitanul echipei va primi mingea de la ultimul jucător, o va așeza în fața sa și va da de veste că meciul a luat sfîrșit. Desigur că fiecare echipă va căuta să termine jocul cît mai repede. Jucătorul care scapă mingea trebuie s-o ridice, să se înapoieze în cercul său și apoi s-o repună iarăși în joc.

Jocul se poate repeta de cîteva ori. Cîștigă echipa care a ieșit învingătoare de cele mai multe ori.

JOC-GLUMĂ

Impărțiți-vă în două echipe cu același număr de jucători. Alegeți-vă un arbitru și procurați-vă două căni. Cîte doi jucători din aceeași echipă se vor așeza în genunchi, pe rînd, și vor lua cu mîna dreaptă piciorul drept

și îl vor ridica puțin de la pămînt, după cum se arată în desen. In mîna stîngă, jucătorii vor lua cîte o cană. Unul din jucători va avea în cană apă, și va încerca s-o răstoarne în cana coechipierului, fără să verse pe jos vreo picătură. In caz de reușită, jucătorii primesc cîte un punct. In locul lor vin acum alți colegi de echipă care vor repeta jocul. In cazul în care apa este vărsată, jucătorilor nu li se acordă nici un punct.

Participanții din fiecare echipă trebuie să facă cîte două încercări de a răsturna apa dintr-o cană în alta.

Echipa care obține cele mai multe puncte, este declarată cîștigătoare.

FLORI ŞI FRUNZE

Jocul se va desfășura pe cîmp sau în pădure. Conducătorul jocului va da fiecărui participant cîte o frunză diferită de la una din speciile de plante ce cresc prin apropiere. In 10 minute jucătorii vor trebui să găsească după frunza pe care o au, specia de plante de la care ea a fost ruptă. Ei vor rupe o floare sau o altă frunză a speciei respective și o vor aduce conducătorului jocului.

Jucătorii care au identificat bine plantele în timpul stabilit, sînt declarați cîștigători.

Redacția și administrația: București Piața Scinteii, tel 7.61.00, 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen P.T.T. 100.114 Tiparul: Intr. Poligrafică Nr. 2 str. Brezoianu Nr. 23—25.